

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.837 van 19 maart 2002
in de zaak A. 92.605/XIV-3839.**

In zake : XXX,
 wonende te 2940 STABROEK,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 13 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. HECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Kazachse nationaliteit, is in België binnengekomen op 4 december 1998 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 2 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 april 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 maart 1999 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 6 juli 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is. Betrokkene zou als Kazachs staatsburger van Russische origine begin 1995 lid zijn geworden van de LAD-partij (Slavisch-Christelijke organisatie) die zich zou engageren ter bescherming van de rechten van de Russisch-sprekenden in Kazachstan, waarvoor betrokkene kranten en pamfletten zou hebben beginnen verspreiden. Ook zou betrokkene zijn beginnen werken voor de import-exportfirma ‘Charyn’. Op 9 april 1995 zou betrokkene door een aantal ‘Kazachen’ in aanwezigheid van een politiepatrouille (bestaande -uit drie ‘Kazachen’) zijn bedreigd zijn activiteiten voor het ‘LAD’ te stoppen en zijn geslagen. Die nacht zou betrokkene met een ambulance naar het ziekenhuis zijn gebracht, waar hij zou zijn verzorgd en waar 's ochtends een onderzoeker van het parket een procesverbaal van betrokkene's verklaringen zou hebben opgemaakt. Betrokkene zou nog een tijd in het ziekenhuis zijn behandeld en twee dagen na zijn ontslag aldaar zou hij klacht hebben neergelegd bij de wijkpolitie omwille van hetzelfde incident. Een week hierna zou betrokkene thuis het bezoek hebben gekregen van de politiepatrouille die betrokken was bij het incident op 9 april 1955. Betrokkene zou zijn bedreigd dat een gerechtelijke zaak zou worden ingespannen omwille van zijn politieke activiteiten, dat hij en zijn ouders op het werk zouden worden ontslagen en

betrokkene zou zijn gedwongen zijn vroegere schriftelijke klacht terug mee te nemen. Betrokkene zou daarna op het werk zijn verwittigd zijn activiteiten voor LAD te stoppen, hetgeen betrokkene op aanraden van zijn ouders nog in 1995 zou hebben gedaan. Omdat hij met de voorzitter van LAD in contact zou zijn gebleven zou hij wel nog tot 1997 dreigbrieven en dreig telefoons hebben gekregen. Eind 1997 zouden betrokkene's ouders op hun werk zijn ontslagen, omdat ze de officiële taal het "Kazachs", niet machtig zouden zijn. Nadat op 1 januari 1998 's nachts brand zou zijn gesticht aan betrokkene's woonst en anti-Russische slogans op zijn poort zouden zijn aangebracht, zou betrokkene zijn politieke activiteiten voor LAD hebben hervat, en na zijn werkuren in een kiosk kranten en pamfletten zijn beginnen verkopen. Eind januari 1998 zou betrokkene's kiosk zijn afgebrand, en toen hij daarna toch zou hebben verder gegaan met de verspreiding van de LAD-literatuur zou hij daarin zijn gehinderd door 'Kazachse' burgers. Hierop zouden gevechten ontstaan zijn tussen 'Russen' en 'Kazachen', waarna enkel de 'Russen' door de politie zouden zijn opgepakt en beboet. In februari 1998 zou betrokkene door drie Kazachen van het gerecht zijn opgepakt, geslagen en bedreigd te stoppen met zijn activiteiten. Hierna zou betrokkene klacht hebben neergelegd en bescherming hebben gevraagd op het parket. In mei 1998 zou een LAD-meeting zijn verstoord door dronken 'Kazachen'. De politie zou toen enkel 'Russen' hebben opgepakt en beboet. Op 18 juni 1998 zou betrokkene LAD-kranten van Astana naar Almaty hebben gevoerd en 's avonds door drie mensen van het gerecht zijn geslagen en bedreigd dit niet meer te doen. Voorbijgangers zouden zijn tussengekomen en betrokkene naar huis hebben gebracht, waarna betrokkene zou zijn verzorgd. Betrokkene zou met de voorbijgangers (getuigen) naar het parket zijn gegaan, waar een proces verbaal zou zijn opgemaakt. Op 8 augustus 1998 zou betrokkene als afgevaardigde van het LAD, op weg naar een internationale conferentie van Russisch-sprekenden, op de luchthaven zijn tegengehouden door de douane en gerechtelijke instanties. Cassettes en diskettes met informatie over Russisch-sprekenden in de verschillende republieken zouden zijn ingehouden en betrokkene zou naar het politiebureau zijn gebracht, waar hij gedurende achtenveertig uur in een cel zou zijn vastgezet, door politiemannen zou zijn geslagen en in bewusteloze toestand zonder kleding in een parkje zou zijn achtergelaten. Een politiepatrouille zou betrokkene vervolgens naar een locatie voor dronken personen hebben gebracht, waar hij door zijn ouders tegen betaling zou zijn afgehaald. Toen betrokkene op 28 augustus 1998 terug naar zijn werk zou zijn gegaan, zou hij van zijn directeur zijn ontslagbrief hebben gekregen, officieel omdat hij de 'Kazachse' taal niet zou kennen, maar volgens de directie omdat tegen betrokkene een gerechtelijke zaak hangende was en hij in een oord voor dronken personen zou zijn opgenomen. In het bureau van de directrice zou betrokkene vervolgens door een aantal mensen in een dwangbuis zijn gestoken en naar een psychiatrische kliniek zijn gebracht. Daar zou betrokkene hebben vernomen van de dokter dat zijn collocatie het gevolg zou zijn van een klacht van betrokkene's burens aangaande betrokkene's gedrag. Betrokkene's ouders zouden vervolgens een petitie hebben gehouden bij de burens, die stelden dat ze geen klacht hadden ingediend tegen betrokkene. Nadat betrokkene's ouders naar de rechtbank en de krant zouden zijn gestapt met hun klacht (mensenrechtenschending) zou betrokkene op 10 november 1998 zijn vrijgelaten. Betrokkene zou daarna bij zijn oom zijn ondergedoken uit vrees voor de politie en het parket en op 20 november 1998 zou betrokkene zijn gevlucht uit Kazachstan naar België waar hij op 4 december 1998 toekwam en asiel vroeg. Betrokkene is in het bezit van zijn geboorteakte, rijbewijs, medisch attest met betrekking tot het incident van 9 april 1995, een medisch attest met betrekking tot het voorval op 18 juni 1998, een hospitalisatieattest psychiatrie dd. 10 november 1998 en een ontslagbrief.

De geloofwaardigheid van betrokkene's relaas wordt volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen eerder afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken alsook met de inhoud van de door hem voorgelegde medische documenten. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij op 9 april 1995 door een politiepatrouille voor een identiteitscontrole werd tegengehouden en in hun aanwezigheid door een tiental 'Kazachen' die ter plaatse waren gekomen, het ziekenhuis werd ingeslagen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij echter dat hij toen door tien 'Kazachen' werd opgewacht en het ziekenhuis werd ingeslagen en vermeldt hij de aanwezigheid van de politiepatrouille niet, evenmin dat deze zelfde patrouille nog in 1995 hem zou

hebben gedwongen zijn schriftelijke verklaring omtrent het incident in te trekken, zoals betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde. In het door betrokkene voorgelegde medisch attest dienaangaande, staat dan weer vermeld dat zijn verwondingen werden opgelopen in 'dagelijkse omstandigheden'.

Met betrekking tot zijn activiteiten voor LAD, verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij ze in 1995 stopzette, maar in 1996 en 1997 wel nog naar LAD ging om met de voorzitter te praten en om die reden dreigbrieven en dreigtelefoons ontving. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij echter dat hij gedurende twee en een half jaar niet meer naar het LAD ging, vermeldde hij niets over de bedreigingen, en verklaarde hij dat zijn moeder in 1998 ontslagen werd, zijn vader problemen kreeg en hij terug politiek actief werd. Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter dat zijn beide ouders eind 1997 waren ontslagen en dat hij terug politiek actief werd naar aanleiding van de brand en de anti-russische slogans aangebracht op hun woonst op 1 januari 1998, een incident dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde en hierdoor, gezien de ernst ervan, zijn geloofwaardigheid verliest.

Ook vermeldde betrokkene op het Commissariaat-generaal een aantal incidenten die hij in het kader van zijn politieke activiteiten voor LAD zou hebben meegemaakt tussen januari 1998 en augustus 1998, (krantenkiosk afgebrand; gevechten tijdens krantverspreiding; bedreiging en fysiek geweld van de politie in februari 1998; incident tijdens LAD-meeting in mei 1998; in het ziekenhuis geslagen op 18 juni 1998 door drie mannen van het parket, waarvan hij op het Commissariaat-generaal overigens voor het eerst een medisch attest voorlegt). Gezien dit wezenlijke elementen in zijn vervolgingsrelaas betreffen en betrokkene hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen melding maakte wordt de geloofwaardigheid ervan tevens aangetast.

Met betrekking tot de conferentie van 8 augustus 1998 verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij hiervoor naar Aktubinsk (Kazachstan) diende te gaan, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij hiervoor naar Tcheljabinsk (Rusland) moest gaan. Ook verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij toen door de douane werd tegengehouden, vervolgens op het politiebureau werd bewusteloos geslagen en zonder kleding in een parkje werd achtergelaten, daar door een politiepatrouille werd opgepakt en in een oord voor dronken personen werd gestopt waarzijn ouders hem vrijkochten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene echter dat hij toen op het politiebureau werd geslagen, na een inspuiting het bewustzijn verloor, in een park wakker werd en naar een dokter ging die hem zei dat hij zijn werk kon hervatten.

Met betrekking tot zijn ontslag op zijn werk op 28 augustus 1998 verklaarde betrokkene zowel op het Commissariaat-generaal als op de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl hij tevens de ontslagbrief neerlegde, dat hij die dag van zijn werkplaats werd overgebracht naar een psychiatrische kliniek waar hij tot 10 november 1998 zou hebben verbleven. Uit het door betrokkene voorgelegde hospitalisatieattest blijkt echter dat betrokkene pas op 7 september 1998 werd opgenomen, waarvoor betrokkene geen plausibele verklaring kan geven.

De overige door betrokkene voorgelegde documenten (geboorteakte en rijbewijs) vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen die van die aard zijn, dat geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn vervolgingsrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt met betrekking tot de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Minister zijn verweer enkel noodzakelijk acht voorzover het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten; dat zij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Gebrekkige motivering

1. Wat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen wordt aangehaald betreft de feiten die zich voordeden op 09.04.1995.

Verzoeker werd voor een identiteitscontrole tegengehouden en werd in aanwezigheid van de politie die de identiteitscontrole doorvoerde, door een tiental Kazachen in het ziekenhuis geslagen.

Ditzelfde feit wordt de facto verteld op de dienst Vreemdelingenzaken maar toen zou hij geen melding hebben gemaakt van de politiepatrouille en zou hij evenmin melding hebben gemaakt van het feit dat diezelfde patrouille hem in 1995 zou gedwongen hebben om een schriftelijke klacht, die hij neerlegde betreffende dit gebeuren, in te trekken.

Verzoeker is van oordeel dat de enkele overweging dat een bepaald feit dat in een verklaring niet gemeld wordt en in een tweede verklaring wel vermeld wordt, niet voldoende is om dit feit als ongeloofwaardig te bestempelen.

De realiteit van de interviews die doorgaan op de dienst Vreemdelingenzaken is nu wel zo dat daar veel minder tijd uitgetrokken wordt voor een interview zodat het aan de asielzoeker totaal onmogelijk is om alle feiten volledig te verhalen. Vaak wordt zelfs gewoon gezegd enkel hoofdzaken te vermelden.

Dat bepaalde feitelijkheden bijgevolg niet volledig verteld worden en bij een latere gelegenheid er bijkomende interviews elementen toegevoegd worden, kan dan ook niet als een tegenstrijdigheid weerhouden worden op basis waarop kan besloten worden tot tegenstrijdige verklaringen of ongeloofwaardigheid.

Onvolledige verklaringen zijn niet hetzelfde als tegenstrijdige verklaringen.

Verder motiveert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen op geen enkele wijze hoe de vermeldingen in het medisch attest tot de ongeloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker op dit punt zou moeten aanleiding geven.

De vermelding ‘dagelijkse omstandigheden’ is nietszeggend in verband met de wijze waarop verzoeker zijn verwondingen heeft opgelopen en betekent zeker niet dat het zou betekenen dat hetgeen verzoeker daarover verklaarde, onjuist zou zijn.

Dat data niet ‘logisch’ zouden zijn, is gezien de context niet verwonderlijk. Vermits verzoeker een wederrechtelijke opname in een ziekenhuis aanklaagt, is het ook weinig waarschijnlijk dat dit als dusdanig zal te lezen zijn in het medisch attest. Verzoeker bracht het attest voor op (om) de opname te bewijzen.

2. Verder zijn er de activiteiten van verzoeker voor LAD. Ook wat dit feit betreft past de bemerking dat het niet is omdat verzoeker tijdens een eerste interview bepaalde zaken niet zou hebben gezegd, dat die niet aan bod zouden mogen komen tijdens een tweede interview en dat daaruit tegenstrijdigheden zouden kunnen afgeleid worden.

Nogmaals, het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken was bijzonder kort, slechts een goed half uur, zodat het uiteraard onmogelijk is dat het volledige verhaal verteld wordt. Het is dan ook onaanvaardbaar dat het enkele feit dat bepaalde elementen niet werden verteld tijdens een eerste interview, aanleiding zouden kunnen geven tot het ongeloofwaardig verklaren van een asielaanvraag.

Dat verder overigens dient vastgesteld te worden dat in verband met de activiteiten voor de LAD er geen fundamentele tegenstrijdigheden zijn in hetgeen verzoeker vertelt. Er is immers geen tegenstrijdigheid tussen, enerzijds zeggen dat hij zijn activiteiten stopzette in 1995 en 1996 en 1997, en anderzijds zeggen dat hij gedurende 2 1/2 jaar niet meer naar de LAD ging. Dit is alleszins qua tijdsaanduiding juist. Het enkele feit dat hij ging praten met de voorzitter van de LAD betekent niet dat hij nog actief was voor die partij. Er zijn op dit punt geen tegenstrijdigheden in zijn verklaring. Verder met betrekking tot de conferentie van 08.08.1998, is er blijkbaar toch wel een vergissing gebeurd wat betreft het noteren van zijn verklaring. De conferentie ging wel degelijk door in Aktubinsk in Kazachstan maar andere mensen, die ook deze conferentie bijwoonden, moesten komen vanuit Tcheljabinsk. Bij het noteren van de verklaring van verzoeker zijn er blijkbaar vergissingen gebeurd. Er moet echter vastgesteld worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen geen enkele poging heeft ondernomen om inderdaad na te gaan of deze conferentie op 08.08.1998 in Aktubinsk (Kazachstan) doorging of niet. Op zijn minst moest vastgesteld worden dat dit een zeer gemakkelijk te controleren feit was en dat bij controle zou gebleken zijn dat deze conferentie wel degelijk plaatsvond op het gestelde ogenblik en op de aangegeven plaats. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen is dan ook op deze punten gebrekkig gemotiveerd en komt voor vernietiging in aanmerking.”;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht; dat in casu de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens enkele tegenstrijdigheden in het feitenrelaas; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat, naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoeker deze gaf tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een aantal tegenstrijdigheden opduiken, die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft kunnen vaststellen en die concreet worden weergegeven in de bestreden beslissing :

- met betrekking tot het incident met de "kazachen" : op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde betrokkene dat hij op 9 april 1995 door een politiepatrouille voor een identiteitscontrole werd tegengehouden en in hun aanwezigheid door een tiental "kazachen" die ter plaatse waren gekomen, het ziekenhuis werd ingeslagen, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij toen door tien "kazachen" werd opgewacht en het ziekenhuis werd ingeslagen, maar hierbij de aanwezigheid van de politiepatrouille niet vermeldde. Evenmin vermeldde hij dat diezelfde patrouille nog in 1995 hem zou gedwongen hebben zijn schriftelijke verklaringen omtrent dit incident in te trekken. In het door betrokkene voorgelegde medisch attest dienaangaande, staat dan weer vermeld dat zijn verwondingen werden opgelopen in "dagelijkse omstandigheden";
- met betrekking tot zijn activiteiten voor LAD : op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde betrokkene dat hij ze in 1995 stopzette, maar in 1996 en 1997 nog wel naar LAD ging om met de voorzitter te praten en om die reden dreigbrieven en dreig telefoons ontving. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij

echter dat hij gedurende twee en een half jaar niet meer naar het LAD ging, vermeldde hij niets over de bedreigingen en verklaarde hij dat zijn moeder in 1998 ontslagen werd, zijn vader problemen kreeg en hij weer politiek actief werd. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde hij echter dat zijn beide ouders eind 1997 ontslagen waren en dat hij weer politiek actief werd naar aanleiding van de brand en de anti-Russische slogans aangebracht op hun woning op 1 januari 1998, een incident dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde en hierdoor, gezien de ernst ervan, zijn geloofwaardigheid verliest;

- met betrekking tot een aantal incidenten naar aanleiding van zijn politieke activiteiten voor LAD : op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldde betrokkene een aantal incidenten die hij in het kader van zijn politieke activiteiten voor LAD zou hebben meegemaakt tussen januari 1998 en augustus 1998 (krantenkiosk afgebrand, gevechten tijdens krantenverspreiding, bedreiging en fysiek geweld van de politie in februari 1998, incident tijdens LAD-meeting in mei 1998, in het ziekenhuis geslagen op 18 juni 1998 door drie mannen van het parket, waarvan hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens voor het eerst een medisch attest voorlegt). Gezien dit wezenlijke elementen in zijn vervolgingsrelaas betreffen en betrokkene hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen melding maakte wordt de geloofwaardigheid ervan tevens aangetast;

- met betrekking tot de conferentie van 8 augustus 1998 : betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij hiervoor naar Aktubinsk (Kazachstan) diende te gaan, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij hiervoor naar Tcheljabinsk (Rusland) moest gaan. Ook verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij toen door de douane werd tegengehouden, vervolgens op het politiebureau bewusteloos werd geslagen en zonder kleding in een parkje werd achtergelaten, daar door een politiepatrouille werd opgepakt en in een oord voor dronken personen werd gestopt waar zijn ouders hem vrijkochten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene echter dat hij toen op het politiebureau werd geslagen, na een inspuiting het bewustzijn verloor, in een park wakker werd en naar een dokter ging die hem zei dat hij het werk kon hervatten;

- met betrekking tot zijn ontslag op zijn werk op 28 augustus 1998 : betrokkene verklaarde zowel op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij tevens de ontslagbrief overlegde, dat hij die dag van zijn werkplaats werd overgebracht naar een psychiatrische kliniek waar hij tot 10 november 1998 zou hebben verbleven. Uit het door betrokkene voorgelegde "hospitalisatieattest" blijkt echter dat hij pas op 7 september 1998 werd opgenomen, waarvoor betrokkene geen plausibele uitleg kan geven;

- de overige door betrokkene voorgelegde documenten (geboorteakte en rijbewijs) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, die van die aard zijn, dat geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn vervolgingsrelaas;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker voor bepaalde vaststellingen en tegenstrijdigheden een verklaring geeft, die evenwel weinig overtuigend lijkt :

3.2.2.1. - wat het incident met de "kazachen" en de daaropvolgende identiteitscontrole betreft, stelt verzoeker dat het vermelden van een bepaald gegeven tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat niet werd vermeld tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dit feit niet als ongeloofwaardig kan bestempelen, gelet op het feit dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken veel beperkter is dan het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat het al dan niet uitgebreid karakter van de verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen en de voorgelegde documenten; dat bovendien uit het verhoorverslag op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het interview anderhalf uur heeft geduurd, zodat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat hij onvoldoende tijd kreeg om zijn asielrelaas op omstandige wijze uiteen te zetten; dat met de verwerende partij voorts dient aangenomen te worden dat het door verzoeker voorgelegde medisch attest vermeldt dat hij zijn verwondingen opliep naar aanleiding van "dagelijkse omstandigheden", zodat kon worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen verschillend zijn en dat dit verschil belangrijk is; dat voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker namelijk melding maakt van de aanwezigheid van een politiepatrouille op het ogenblik van de afranseling, dit in tegenstelling tot zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat dit zou betekenen dat hij volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op de bescherming van de Kazachse autoriteiten zou kunnen rekenen; dat de beslissing tot weigering van verblijf echter deels werd gemotiveerd door de overweging dat verzoeker zijn vrees ten overstaan van zijn autoriteiten niet aannemelijk kan maken; dat, aangezien het om een toch niet onbelangrijk feit in zijn asielrelaas gaat, en verzoeker er niet in slaagt een plausibele verklaring te geven waarom hij dit incident niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht kon vaststellen dat het om tegenstrijdige verklaringen gaat;

3.2.2.2. - wat zijn activiteiten voor LAD betreft, stelt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid is qua tijdsaanduiding, en dat het enkele feit dat hij met de voorzitter van LAD ging praten nog niet betekent dat hij nog actief was voor de partij; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij na de aanval op zijn persoon gedurende twee en een half jaar niet meer naar de LAD-partij terugging (verhoorverslag DVZ, 2 februari 1999, vraag 42), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij in 1995 zijn activiteiten stopzette voor die partij, maar gedurende 1996 en 1997 nog verschillende malen met de LAD-voorzitter ging praten; dat nadat hij tweemaal naar het LAD zou zijn geweest, de dreigbrieven zouden zijn

aangekomen (verhoorverslag CGVS, 6 juni 1999, p.8-9); dat hoewel verzoekers verklaringen hieromtrent voor interpretatie vatbaar zijn, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toch in redelijkheid kon vaststellen dat het om tegenstrijdige verklaringen gaat;

3.2.2.3. - wat zijn verklaringen met betrekking tot de conferentie betreft, stelt verzoeker dat deze wel degelijk doorging in Aktubinsk (Kazachstan), maar dat andere mensen die ook de conferentie bijwoonden, vanuit Tcheljabinsk moesten komen; dat uit het administratief dossier echter blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingen- zaken het volgende verklaarde : "Op 8.8.98 moest ik naar Tcheljabinsk (in Rusland) naar een conferentie i.v.m. mijn partij" (verhoorverslag DVZ, vraag 42), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat deze conferentie plaatsvond in Aktubinsk (verhoorverslag CGVS, p.12); dat verzoeker derhalve in zijn verzoekschrift geen plausibele verklaring geeft voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht kon opmerken dat verzoeker zichzelf tegensprak;

3.2.3. Overwegende dat bijgevolg verzoeker in het enig middel niet aantoont waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat het relaas van betrokkene weinig geloofwaardig is, gelet enerzijds op bepaalde voor interpretatie vatbare verklaringen van verzoeker, en anderzijds op de niet door verzoeker weerlegde overige tegenstrijdigheden (incidenten naar aanleiding van zijn activiteiten voor LAD, zijn ontslag, (...); dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.